

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1176. Usque Ad Annum 1203

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118022

§. 61. Sacra Profectio Germanorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66394)

Sæcul. XII. centesimum secundum, captivitatis suæ
 A. C. 1197. sextum, e carcere liberatus est.

§. LXI.

Sacra Profectio Germanorum.

Otto a
 S. Blas.
 c. 42. Rog.
 p. 772.
 Arnold.
 Lubec. c. 2.

Germanorum ad sacram profectionem accinctorum innumerabilis multitudo in tria agmina dividi debuit. Primum, cui Conradus Archiepiscopus Moguntinus imperabat, itinere terrestri Constantinopolim, atque inde Tyrum pervenit. Secundum, itinere maritimo Franciæ & Hispaniæ litora prætervectum, in via Silvas, urbem Lusitaniæ, ex Mauro- rum potestate eripuit, eaque destructa, trajecto freto Gaditano, Acriam Palæstinæ portum appulit. Tertius exercitus validissimus Henricum Imperatorem in Italiam secutus, reliquas Apuliæ & Siciliæ urbes, quæ hucusque imperata facere detrectaverant, subiecit, indeque in Orientem, Conrado Episcopo Herbipolensi, Imperatoris Cancellario, duce, missus est. Hæc classis portum Acriensem, vigesima secunda Septembris anno millesimo centesimo nonagesimo sexto intravit. Sed Cancellarius in Insula Cypro moratus est, Regem coronaturus Guidonem Lusignanum, qui ut ostentaret, se Imperatoris Constantinopolitani jugum excussisse, summis precibus obtinuerat, coronam sibi ab Imperatore

Ger-

Germaniæ mitti. Itaque Cancellarium Sæcul. XII.
honorifice exceptum, diuque detentum, A.C. 1197.
tandem Acriam navigaturum dimisit.

Inter hæc Leo seu Livo Rex Ar-
menia, ut Crucigerorum auxilia sibi
conciliaret, Legatis ad eorum duces &
Principes missis, cum donis & epistolis,
professus est, cupere se Imperatori subdi-
tum fieri, si ipsi Regiæ coronæ decus,
cujus desiderio jam diu teneretur, con-
cederet. Plerique censebant, hanc
Legationem Cancellario esse commit-
tendam, quia vero tunc Baruti com-
morabatur, hæc provincia Archiepi-
scopo Moguntino obtigit, qui nomine
& auctoritate Henrici Imperatoris Regi
Armenia coronam imposuit. Sed & his
majora effecit Religiosus Præsul; nam
& Principem & omnes ejus subditos Innoc. 3.
populos ad unitatem Ecclesiæ Romanæ l. 2. ep. 252.
reducere conatus est, ac Rupinum Leo-
nis Regis pronepote, Alesia neptis
ejus & Raimundi Principis Antiocheni
filium, sacro fonte abluvit. Præterea
sua industria Regem & Principem ad
mutuam gratiam ineundam permovit,
sopivitque tunc jurgia, quæ Ecclesiam
Orientis vehementer turbabant.

Crucigeris Germanis, in Palæstinam
pervenientibus, nihil prius nunciatum,
quam quod Valeranus, Comes Limbur-
gensis, fidem inter Regem Richardum

Sæcul. XII.
A.C. 1197.

& Saracenos de servandis induciis datam violasset, nam ipse prius, quam tota classis advenisset, appulerat. Quare Safadinus, Saladini frater, cujus maxima apud Saracenos, mortuo Soldano, erat auctoritas, Jafam obsederat, & ad deditionem compulsam solo æquaverat. *Rog. p. 773.* Christiani vero Infideles ad urbem Sidonem aggressi, prælio victores, amissa oppida receperunt. Sed diu deinde in obsidione oppidi *Toron* hærentes, optimum tempus & operam perdidērunt, tandemque re infecta recesserunt, a quibusdam Templariis & Episcopo Herbipolensi proditi. Hos enim ab Infidelibus magnam vim pecuniæ, perfidiæ pretium, accipere non puduit; & en! cum missum sibi aurum avidius aspiciunt, neutiquam verum sed spurium, seque ipsos Saracenorum ludibrium esse deprehendunt. *Otto c. 42.*

Germanis Crucigeris Acriæ commorantibus ingens vitæ licentia, qua Templarii, alique illius provinciæ Principes Christianum nomen profanabant, gravi scandalo fuit, aliunde non ignorantibus, sibi ab his Christianis, cum Saracenis consilia communicantibus, illudi. Nam Franci isti, qui in Oriente sedem fixerant, ora maritima & fertillissimis agris, quibus fruebantur, contenti, nullo desiderio

fiderio Hierosolymam vel sacrum Se-
 pulchrum recuperandi tenebantur. Ita-
 que Germani ab iis divisi, & sub na-
 tionis suæ ducibus militantes, pluribus
 præliis Infidelium vires atterebant, cum
 certa accipiunt ab amicis indicia, quod
 Orientis Christiani cum Saracenis col-
 ludentes in ipsorum perniciem conjuras-
 sent, atque Henricus, Comes Campa-
 niæ, Regis Hierosolymæ titulo ornatus,
 conspirationis socium se præbuisset.
 Unde crediderunt Germani, funestam
 juvenis Principis mortem haud obscu-
 rum fuisse divinæ vindictæ argumentum.
 Cum enim Acriæ versaretur, quadam
 die fenestra innixus, ruente fulcro, de-
 lapsus cervicem fregit. Isabella Henrici
 vidua Aimericum Lusignanum, Cypri
 Regem, quartis nuptiis virum accipiens,
 inanem Regis Hierosolymæ titulum in-
 dotem attulit. Germani vero, sibi ca-
 ventis, Jafam se receperunt, cujus
 mœnia cum restaurant, & Saracenos
 ingruentes viriliter depellunt, affertur
 ex Germania nuncium, Henricum Impe-
 ratorem obiisse, pluresque Imperium
 ambientes rixari. Ergo domum re-
 meant; sicque tantæ molis expeditio
 successu caruit.

Sæcul. XII.
 A.C. 1197.